

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: **m. a. s.**,
sídlem R. 373/6, O.
zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 3C, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**,
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 2. 2016 č. j. KUOK 42889/2015, ze dne 29. 3. 2016 č. j. KUOK 321/2016 a ze dne 29. 3. 2016 č. j. KUOK 322/2016, ve věci místního poplatku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného:

- a. ze dne 5. 2. 2016 č. j. KUOK 42889/2015, kterým bylo odmítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 9. 2011 č. j. MMPPr/129351/2011/OE/Kl,
 - b. ze dne 29. 3. 2016 č. j. KUOK 321/2016, kterým bylo odmítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 6. 4. 2011 č. j. MMPPr/034134/2011/OE/Kl,
 - c. ze dne 29. 3. 2016 č. j. KUOK 322/2016, kterým bylo odmítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova ze dne 6. 4. 2011 č. j. MMPPr/052394/2011/OE/Kl.
2. Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2011 č. j. MMPPr/129351/2011/OE/Kl nebylo vyhověno žádosti procesního předchůdce žalobce spol. g. s. a. s. o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení (dále jen „JTHZ“), a to celkem 80 000 Kč za 16 ks zařízení Multi lotto za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 s odůvodněním, že správce daně neeviduje u spol. gate seven a. s. vratitelný poplatek, když platba ve výši 80 000 Kč byla uhrazena v souladu s podanými ohlášeními k místnímu poplatku. K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutím č. j. KUOK 42889/2015) uvedené rozhodnutí při vázanosti právním názorem vysloveným soudem ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 131/2012 potvrdil a k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že poplatková povinnost žalobce za 18 ks JTHZ ve výši 360.000 Kč za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 byla najisto postavena platebním výměrem správcem daně č. 2/2014 ze dne 20. 11. 2014, č. j. MMPPr/137298/2014/OE/Bi s tím, že specifikace JTHZ byla uvedena v příloze toho platebního výměru a s tím, že na poplatkové povinnosti bylo uhrazeno 360 000 Kč. Dále uvedl, že na základě ohlašovací povinnosti (kterou si žalobce s výhradou splnil) činila poplatková povinnost žalobce za období roku 2011 za 18 ks JTHZ částku 360.000 Kč, přičemž na úhradu této povinnosti použil správce daně úhrady žalobce ze dne 22. 2. 2011 ve výši 95 000 Kč, ze dne 18. 4. 2011 ve výši 95.000 Kč, ze dne 14. 7. 2011 ve výši 80.000 Kč (tato je předmětem žádosti o vrácení, jedná se o platbu za III. čtvrtletí roku 2011) a ze dne 13. 10. 2011 ve výši 90 000 Kč, když poplatková povinnost žalobci vznikla a místní poplatek tak nebyl zaplacen bez zákonného podkladu, přičemž správce daně zaevidoval platby žalobce v souladu s § 149 odst. 1 daňového řádu (zák. č. 280/2009 Sb. – dále jen „d. ř.“). Dle žalovaného nebylo zjištěno, že by žalobce měl u správce poplatku přeplatek, natož vratitelný. Námitku neústavnosti § 10a zákona o místních poplatcích (zák. č. 565/1990 Sb. – dále jen „ZMP“) odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 důvodnou neshledal, tak jako důvodnou neshledal námitku žalobce do nemožnosti jím provozované JTHZ zpoplatnit místním poplatkem přičemž ve vztahu k pojmu JTHZ poukázal žalovaný na výklad tohoto pojmu zaujatý krajským soudem ve výše uvedeném řízení o přeplatku a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 As 180/2014-24) a výkladem dovodil, že interaktivní videoloterní terminál, jakožto koncová zařízení centrálního loterního systému podléhají povolení Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a lze je podřadit pod pojem JTHZ dle § 10a ZMP, přičemž výklad ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb. ve znění účinném do 13. 10. 2011 – dále jen „zákon o loteriích“) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu a neodůvodňuje aplikaci zásady in dubio pro libertatem. Částečně důvodnou shledal námitku žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídá

požadavkům d. ř. s tím, že tuto odstranil změnou výrokové části napadeného rozhodnutí uvedením procesní právní normy spolu s vyčíslením požadovaného přeplatku dle identifikovaných žádostí.

3. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2011 č. j. MMPPr/034134/2011/OE/Kl nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za JTHZ, a to celkem 75 216 Kč s odůvodněním, že správce daně neeviduje u žalobce vratitelný poplatek, když platba ve výši 75 216 Kč byla uhrazena v souladu s podanými ohlášenými k místnímu poplatku. K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutím č. j. KUOK 321/2016) uvedené rozhodnutí při vázanosti právním názorem vysloveným soudem ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 122/2011 potvrdil a k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že poplatková povinnost žalobce za 45 ks JTHZ ve výši 278 017 Kč za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 byla najisto postavena platebním výměrem správce daně ze dne 20. 11. 2014, č. j. MMPPr/137224/2010/OE/Bi ve znění rozhodnutí ze dne 15. 12. 2014 č. j. MMPPr/147832/2014/OE/Kl s tím, že specifikace JTHZ byla uvedena ve výroku tohoto platebního výměru. Dále uvedl, že žalovaný splnil (s výhradou) ohlašovací povinnost k JTHZ, a to k celkem 45 ks JTHZ, přičemž poplatkovou povinnost roku 2010 uhradil žalovaný na účet správce daně částkou 75 216 Kč dne 15. 11. 2010, částkou 198 721 Kč dne 13. 12. 2010 a částkou 4 080 Kč dne 29. 3. 2011 s tím, že správce daně evidoval v období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 na debetní straně daňového účtu žalobce poplatkovou povinnost ve výši (dle jednotlivých splatností) 75 216 Kč, 198 721 Kč a 4 080 Kč a na kreditní straně daňového účtu evidoval platby, jak je uvedeno výše, s tím, že platba 260 000 Kč ze dne 29. 3. 2011 se vztahuje na poplatek za JTHZ za rok 2011. Dle žalovaného činila celková poplatková povinnost žalobce za 45 ks JTHZ za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 částku 278 017 Kč, která byla stanovena výše uvedenými platebními výměry, a na tuto úhradu správce daně správně použil úhradu 75 216 Kč ze dne 15. 11. 2010, přičemž správce daně zaevidoval tuto platbu žalobce v souladu s § 149 odst. 1 d. ř. Vratitelný přeplatek tak správcem daně správně nebyl zjištěn. Námitky žalobce o neústavnosti § 10a ZMP, o nemožnosti jím provozované JTHZ zpoplatnit místním poplatkem vypořádal shodně jako v rozhodnutí ze dne 5. 2. 2016 č. j. KUOK 42889/2015 (viz výše).
4. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2011 č. j. MMPPr/052394/2011/OE/Kl nebylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za JTHZ, a to celkem 198 721 Kč s odůvodněním, že správce daně neeviduje u žalobce vratitelný poplatek, když platba ve výši 198 721 Kč byla uhrazena v souladu s podanými ohlášenými k místnímu poplatku. K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutím č. j. KUOK 322/2016) uvedené rozhodnutí při vázanosti právním názorem vysloveným soudem ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 121/2011 potvrdil a k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že poplatková povinnost žalobce za 45 ks JTHZ ve výši 278 017 Kč za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 byla najisto postavena platebním výměrem správce daně ze dne 20. 11. 2014, č. j. MMPPr/137224/2010/OE/Bi ve znění rozhodnutí ze dne 15. 12. 2014 č. j. MMPPr/147832/2014/OE/Kl s tím, že specifikace JTHZ byla uvedena ve výroku tohoto platebního výměru. Dále uvedl, že žalovaný splnil (s výhradou) ohlašovací povinnost k JTHZ, a to k celkem 45 ks JTHZ, přičemž poplatkovou povinnost roku 2010 uhradil žalovaný na účet správce daně částkou 75 216 Kč dne 15. 11. 2010, částkou 198 721 Kč dne 13. 12. 2010 a částkou 4 080 Kč dne 29. 3. 2011 s tím, že správce daně evidoval v období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 na debetní straně daňového účtu žalobce

poplatkovou povinnost ve výši (dle jednotlivých splatností) 75 216 Kč, 198 721 Kč a 4 080 Kč a na kreditní straně daňového účtu evidoval platby, jak je uvedeno výše s tím, že platba 260 000 Kč ze dne 29. 3. 2011 se vztahuje na poplatek za JTHZ za rok 2011. Dle žalovaného činila celková poplatková povinnost žalobce za 45 ks JTHZ za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 částku 278 017 Kč, která byla stanovena výše uvedenými platebními výměry, a na tuto úhradu správce daně správně použil úhradu 198 721 Kč ze dne 13. 12. 2010, přičemž správce daně zaevidoval tuto platbu žalobce v souladu s § 149 odst. 1 d. ř. Vratitelný přeplatek tak správcem daně správně nebyl zjištěn. Námitky žalobce o neústavnosti § 10a ZMP, o nemožnosti jím provozované JTHZ zpoplatnit místním poplatkem vypořádal shodně jako v rozhodnutí ze dne 5. 2. 2016 č. j. KUOK 42889/2015 (viz výše).

B. Žalobní body

5. Ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím vznesl žalobce tyto námitky:
- a) Rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, neboť žalovaný se nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody, jak požaduje d. ř. a porušil § 114 odst. 2 a 3, § 116 odst. 2 d. ř., § 10a a § 11 ZMP ve znění účinném do 13. 10. 2011 a § 50 odst. 3 zákona o loteriích a měl prohlásit rozhodnutí orgánu I. stupně za nicotné s tím, že správce daně porušil též § 102 d. ř.
 - b) Žalovaný podal proti všem platebním výměrům uvedeným v napadených rozhodnutích žalovaného správní žalobu, která je u krajského soudu vedena pod sp. zn. 65 Af 12/2016 s tím, že vůči všem platebním výměrům namítal, že platební povinnost byla jimi žalobci stanovena po uplynutí zákonné prekluzivní lhůty s tím, že je na místě tyto platební výměry zrušit. Z důvodu této zásadní vady platebních výměrů (prekluze) postrádají žalobou napadená rozhodnutí žalovaného podklad a poplatková povinnost žalobce tak není postavena najisto a není stanovena na jeho daňovém účtu. Současně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 120/2015, sp. zn. 5 Afs 113/2013 a č. j. 2 Afs 120/2015 – 31 se závěrem, že pouze na základě pravomocného platebního výměru může být poplatek zanesen do daňové evidence – na daňový účet žalobce a pakliže pravomocné vyměření daně chybí, resp. byla vyměřena již prekludovaná povinnost, není místní poplatek na straně „má dáti“ evidován a kterákoliv platba na takový místní poplatek musí být jednoznačně evidována jako nedoplatek. Vzhledem k této námitce žalobce dále navrhl přerušení řízení do skončení této věci, neboť je předpoklad, že platební výměry budou z důvodu prekluze zrušeny.

C. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu z těchto důvodů:
- ad a) Žalovaný se s odvolacími důvody žalobce k § 10a a § 11 ZMP a § 50 odst. 3 zákona o loteriích dostatečně vypořádal a nadále na svých názorech v napadeném rozhodnutí setrvává s tím, že žalovaný postupoval v souladu s § 114 d. ř. a odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu požadovaném odvoláním.
 - ad b) Žalovaný neshledal důvody pro vrácení přeplatku s tím, že pokud daňový subjekt uhradil příslušnou částku platby na kreditní straně osobního daňového účtu

v souladu s předpisem na debetní straně osobního daňového účtu s jeho zákonnou povinností (dle ohlašovací povinnosti podané žalobcem), nevzniká dle § 154 odst. 1 d. ř. přeplatek, ani vratitelný přeplatek (§ 155 odst. 2 d. ř.), když placení poplatků za daná JTHZ byla v souladu se zákonnou úpravou. Poplatková povinnost žalobce stíhala a zaplacený poplatek tak není bezdůvodným plněním ani vratitelným přeplatkem. Tím, že Krajský soud v Ostravě rozsudky ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 131/2012 - 51, 22 Af 121/2011 - 113 a 22 Af 122/2011 - 142 zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu pouze pro předčasnost a zavázal ho právním názorem, vrátil řízení do odvolacího stadia a vyměřovacího řízení, z tohoto důvodu odvolací orgán vrátil správci daně odvolací spisy, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu uvedeného rozsudku krajského soudu a teprve nabytím právní moci platebních výměrů mohlo být o odvolání žalobce rozhodnuto, přičemž z odůvodnění rozsudku krajského soudu nelze dovodit, že by odpadl důvod daňového řízení z důvodu prekluze a nemožnosti zajištění vyřízení odvolání ve věci rozhodnutí o přeplatku. Platebními výměry tak byla najisto postavena poplatková povinnost na místním poplatku za JTHZ za období roku 2010 a 2011 a uvedené platební výměry tak byly deklaratorním rozhodnutím stvrzujícím zákonnou poplatkovou povinnost. Dle žalovaného ve smyslu § 148 odst. 4 písm. b) d. ř. neběžela po dobu řízení vedených u Krajského soudu v Ostravě prekluzivní lhůta pro stanovení poplatku, a pokud by došlo k prekluzi práva na stanovení poplatku, pak by se krajský soud nezabýval ve svém rozhodnutí otázkou předčasnosti rozhodnutí o přeplatku, neboť by k prekluzi přihlédl i bez návrhu. Dle žalobce povinnost správce poplatku vydat platební výměr a řádně jej doručit byla judikována až usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34. Nedůvodná je argumentace žalobce, že bez pravomocného platebního výměru nelze do daňové evidence zanést poplatek, když ZMP i obecně závazných vyhlášek (dále jen „OZV“) spočívají na ohlašovacím principu a principu přímé uhrazovací povinnosti, a proto úhradě poplatku nemusí předcházet jeho vyměření a předpis poplatkové povinnosti na osobní daňový účet provede správce poplatku na základě zákonem stanovené ohlašovací povinnosti a v souladu s danou OZV (§ 149 odst. 1 d. ř.), přičemž případným důsledkem uplynutí lhůty pro stanovení poplatku by byla pouze skutečnost, že správce daně by již nemohl vydat platební výměr, čímž by ztratil nárok na vydání informativního podkladu pro případné odvolací či soudní řízení. Současně uvedl, že na peněžitá plnění uložená podle ZMP se nahlíží jako na jednorázové daně, přičemž evidence se vede podle d. ř. a musí být zajištěna jejich provázanost s dalšími instrumenty d. ř.

D. Obsah správních spisů

7. OZV č. 3/2010, účinnou od 1. 8. 2010, byl uvedený poplatek opět stanoven na 5 000 Kč za tři měsíce za každý přístroj s tím, že při povolení provozování JTHZ na dobu dvanácti a více měsíců se poplatek platil ve čtyřech splátkách odpovídající délce provozu v tříměsíčním cyklu. OZV č. 8/2010, účinnou od 1. 1. 2011, Statutární město Přerov stanovilo místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5 000 Kč na tři měsíce za každý přístroj s tím, že při povolení provozování JTHZ na dobu dvanácti a více měsíců se poplatek platil ve čtyřech splátkách odpovídajících délce provozu

v tříměsíčním cyklu. Žalobce, popř. jeho právní předchůdce spol. gate seven a. s. – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k JTHZ ve smyslu příslušných OZV č. 3/2010 a č. 8/2010, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. V ohlášení žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně uvedl, že pro případ, že správce daně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce žádá o vydání platebního výměru (při ohlášení pro rok 2010), resp. požádal o stanovisko (při ohlášení pro rok 2011). Správce daně evidoval na daňovém účtu předchůdce žalobce spol. gate seven a.s. předpisy místních poplatků za JTHZ k datu 1. 1. 2011 částkou 95 000 Kč (splatnou k 15. 1. 2011), částkou 95 000 Kč (splatnou k 15. 4. 2011), částkou 95 000 Kč (splatnou k 15. 7. 2011) a částkou 95 000 Kč (splatnou k datu 15. 10. 2011), celkem 380 000 Kč, přičemž k 25. 5. 2011 došlo k odpisu jednoho JTHZ (v důsledku opravy ohlášení ze dne 23. 5. 2011), tedy poplatku ve výši 4x 5 000 Kč k datu 15. 1. 2011, 15. 4. 2011, 15. 7. 2011 a 15. 10. 2011 a celková předepsaná povinnost tak činila 360 000 Kč s tím, že evidoval platby ve výši 95 000 Kč (22. 2. 2011), ve výši 95 000 Kč (18. 4. 2011), ve výši 80 000 Kč (14. 7. 2011) a ve výši 90 000 Kč (13. 10. 2011), tedy celkem 360 000 Kč. Uvedené platby byly použity správcem daně na zaplacení místních poplatků za JTHZ rok 2011 ve výši 360 000 Kč, a to automatickým spárováním. Správce daně dále evidoval na daňovém účtu žalobce ke dni 22. 4. 2011 předpisy místních poplatků za JTHZ za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 za celkem 45 ks JTHZ provozovaných v hernách M., K., M., F., K. a Hotelu Na J. částkou ve výši celkem 278 017 Kč, přičemž evidoval platby žalobce ve výši 75 216 Kč (dne 15. 11. 2010), ve výši 198 721 Kč (dne 13. 12. 2010), ve výši 260 000 Kč (dne 29. 3. 2011), ve výši 4 080 Kč (dne 29. 3. 2011) a ve výši 260 000 Kč (dne 14. 4. 2011), celkem 798 018 Kč, přičemž na místní poplatky za rok 2010 byly použity platby ve výši 75 216 Kč (dne 15. 11. 2010), ve výši 198 721 Kč (dne 13. 12. 2010) a dále platba ve výši 4 080 Kč (dne 29. 3. 2011). platby ve výši 260 000 Kč byly použity na úhradu předpisů místních poplatků žalobci za rok 2011.

8. Žádostí ze dne 5. 9. 2011 (předchůdce žalobce g. s. a.s.) požádal žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku ve výši 80 000 Kč s tím, že dne 13. 7. 2011 zaplatil místní poplatek za JTHZ za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011, ačkoliv dle žalobce za uvedená zařízení nelze poplatek vůbec stanovit ani vybírat, a v žádosti provedl rozbor, proč není povinen místní poplatek platit. Správce daně následně vydal dne 15. 9. 2011 rozhodnutí č. j. MMPPr/129351/2011/OE/Kl, kterým žádosti nevyhověl, a které žalobce napadl včasným odvoláním. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl dne 17. 10. 2012 rozhodnutím č. j. KUOK 88354/2012, které bylo napadeno včasnou správní žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 22 Af 131/2012. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 131/2012 - 51 bylo ve věci rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 88354/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud neshledal protiústavním § 10a ZMP s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. Dále uzavřel, že žalovaným provozované interaktivní videoloterní terminály jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí. Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích a krajský soud pokládal tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícero možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“. Nevydal-li správce daně, za situace, kdy žalobce již v ohlášení žádal o

vydání platebního výměru na předmětný poplatek, na předmětný místní poplatek platební výměr, nebyl dosud poplatek nikterak vyměřen, pročez tu není žádný předpis tohoto poplatku ve smyslu § 154 odst. 1 d. ř., a to bez ohledu na to, že byla splněna ohlašovací povinnost a poplatek i zaplacen. Krajský soud následně uzavřel, že rozhodnutí správce daně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádostí o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

9. Žádostí ze dne 25. 2. 2011 požádal žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku ve výši 75 216 Kč (s tím, že dne 12. 11. 2010 zaplatil místní poplatek za JTHZ za období od 1. 8. 2010 do 30. 9. 2010), ačkoliv dle žalobce za uvedená zařízení nelze poplatek vůbec stanovit ani vybírat, a v žádosti provedl rozbor, proč není povinen místní poplatek platit. Správce daně následně vydal dne 6. 4. 2011 rozhodnutí č. j. MMPr/034134/2011/FIN/Kl, kterým žádostem žalobce nevyhověl, a které žalobce napadl včasným odvoláním. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl dne 7. 6. 2011 rozhodnutím č. j. KUOK 61975/2012, které bylo napadeno včasnou správní žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 22 Af 122/2011. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 122/2011 - 142 bylo ve věci rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 61975/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to ze stejných důvodů uvedených v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 33/2012-46.
10. Žádostí ze dne 25. 2. 2011 požádal žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku ve výši 198 721 Kč (s tím, že dne 10. 12. 2010 zaplatil místní poplatek za JTHZ za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010), ačkoliv dle žalobce za uvedená zařízení nelze poplatek vůbec stanovit ani vybírat, a v žádosti provedl rozbor, proč není povinen místní poplatek platit. Správce daně následně vydal dne 6. 4. 2011 rozhodnutí č. j. MMPr/052394/2011/FIN/Kl, kterým žádostem žalobce nevyhověl, a které žalobce napadl včasným odvoláním. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl dne 7. 6. 2011 rozhodnutím č. j. KUOK 61904/2012, které bylo napadeno včasnou správní žalobou, o níž rozhodoval Krajský soud v Ostravě v řízení sp. zn. 22 Af 121/2011. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 121/2011 - 113 bylo ve věci rozhodnuto tak, že rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 61904/2012 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to ze stejných důvodů uvedených v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 33/2012-46.
11. Na základě těchto rozsudků žalovaný vrátil správci daně věc k vyměření předmětného místního poplatku u daňového subjektu s tím, že teprve po právní moci platebního výměru bude moci být o odvolání proti rozhodnutím správce daně rozhodnuto. Na základě tohoto postupu správce daně platebním výměrem č. 1/2014 ze dne 20. 11. 2014 ve znění ve rozhodnutí o opravě ze dne 15. 12. 2014 č. j. MMPr/147832/2014/OE/Kl vyměřil žalovanému místní poplatek za JTHZ ve výši 278 017 Kč za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 s tím, že byl již zaplacen (přehled zpoplatněných JTHZ byl přílohou platebního výměru). Správce daně dále platebním výměrem č. 2/2014 ze dne 20. 11. 2014, č. j. MMPr/137298/2014/OE/Bi vyměřil žalobci místní poplatek za JTHZ za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011 ve výši 360 000 Kč s tím, že na poplatkové povinnosti byla tato částka zaplacená (přehled zpoplatněných JTHZ byl přílohou platebního výměru).

12. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že u krajského soudu bylo pod sp. zn. 65 Af 12/2016 vedeno řízení ve věci žaloby, kterou se žalobce domáhal mj. zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2015, č. j. KUOK 111680/2015, kterým byl potvrzen platební výměr č. 1/2014 ze dne 20. 11. 2014 ve znění ve rozhodnutí o opravě ze dne 15. 12. 2014 č. j. MMPř/147832/2014/OE/Kl a rozhodnutí žalovaného č. j. KUOK 42883/2015, kterým byl potvrzen platební výměr č. 2/2014 ze dne 20. 11. 2014, č. j. MMPř/137298/2014/OE/Bi. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 12/2016 – 72 byla uvedená rozhodnutí žalovaného zrušena se závěrem, že žalovaného stíhala poplatková povinnost za uvedené období k předmětným JTHZ, avšak platební výměry byly vydány až poté, co zákonná lhůta pro vyměření daně uplynula a právo na stanovení místního poplatku za uvedené období se prekludovalo. Rozsudek nabyl právní moci dne 6. 9. 2017.

E. Relevantní právní úprava

13. Podle § 152 odst. 1 d. ř. úhrada daně se na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin:
- a) nedoplatky na dani a splatná daň,
 - b) nedoplatky na příslušenství daně,
 - c) vymáhané nedoplatky na dani,
 - d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.
14. Podle § 154 odst. 1 d. ř. přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.
15. Podle § 154 odst. 2 d. ř. správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, popřípadě na úhradu nedoplatku podle odstavce 4. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.
16. Podle § 155 odst. 2 d. ř. správce daně vrátí daňovému subjektu vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu o vrácení vratitelného přeplatku, nebo pokud tak stanoví zákon. Správce daně vratitelný přeplatek nižší než 100 Kč daňovému subjektu vrátí jen ve výjimečných případech tak, aby byla zajištěna zásada hospodárnosti.

F. Právní posouzení krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Ad 1) K nezákonnosti rozhodnutí žalovaného

18. Předně je třeba uvést, že žalobce tento svůj žalobní bod vymezil poněkud obecně. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se podává, že žalovaný se řádně a dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Ve vztahu k § 10a a § 11 ZMP, § 50 odst. 3 zákona o loteriích v souladu se závěry Krajského soudu v Ostravě uvedenými v rozsudcích ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 33/2012-46 a č. j. 22 Af 121/2011-113 a č. j. 22 Af 122/2011 - 142, žalovaný zcela jasně a přehledně uvedl, na základě čeho byly žalobcem provozované JTHZ podřízeny režimu ZMP, přičemž současně odkázal též na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu. Tyto závěry sdílí též krajský soud v posuzované věci a považuje je za správné a příslušné. Ostatně otázku, zda žalobcem provozované JTHZ byly předmětem místního poplatku, považuje krajský soud za již judikatorně vyřešenou, nevzbuzující jakýchkoliv pochybností, že by tomu tak nemělo být (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Afs 116/2013-39, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 6 As 55/2014-43, a ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 As 180/2014-24, všechny uveřejněné na www.nssoud.cz), přičemž zde uvedené závěry aproboval i Ústavní soud, jenž ústavní stížnosti směřující proti těmto rozsudkům odmítl. Krajskému soudu není známo, že by se Nejvyšší správní soud od těchto závěrů odchýlil a ani krajský soud nemá důvod se od této judikatury jakýmkoliv způsobem odchýlit a plně na ni odkazuje s tím, že tyto závěry byly převážně vydány v rozhodnutích, kde žalobce vystupoval v postavení kasačního stěžovatele a jsou tak žalobci argumenty v nich uvedené jistě dostatečně známy a lze tak shrnout, že § 10a ZMP protiústavní není (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb.). Žalobcem provozované interaktivní videoloterní terminály jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a podléhají tak místnímu poplatku podle § 10a ZMP (v rozhodném znění – ke dni vzniku poplatkové povinnosti) a tento výklad je jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícero možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.
19. Ve všech žalobou napadených rozhodnutích se žalovaný též se zabýval dostatečně odvolacími námitkami žalobce, přičemž i správce daně se s námitkami žalobce co do nemožnosti zpoplatnit místním poplatkem za JTHZ zařízení provozovaná žalobcem uvedenými v žádostech o vrácení přeplatku řádně v souladu s § 102 odst. 3 d. ř. zabýval a jeho úvahy pak žalovaný v napadených rozhodnutích rozvedl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž řádně vyložil, proč vratitelný přeplatek nevznikl a nelze jej tak žalobci vrátit.
20. Rovněž nelze dovodit, že by rozhodnutí správce daně či rozhodnutí žalovaného byla nicotná, neboť nicotností správních rozhodnutí je třeba rozumět stav, kdy správní rozhodnutí trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit (např. neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle). V posuzované

věci však rozhodnutí správce daně či rozhodnutí žalovaného takovými vadami netrpěla. Pro úplnost krajský soud považuje za vhodné uvést, že pokud by žalobce nebyl povinen sporné poplatky hradit, jednalo by se o rozhodnutí nezákonná, nikoli však nicotná.

21. Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným, a to ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím.

Ad 2) K existenci vratitelného přeplatku

22. Předně považuje krajský soud za vhodné upozornit na skutečnost, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkouvání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 – 32 (uveřejněném na www.nssoud.cz) uzavřel, že cit.: “[53] Nejvyšší správní soud si je vědom, že jeho judikatura, jakož i judikatura Ústavního soudu, tuto zásadu relativizovala. Ústavní soud dovodil možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. kupř. nález ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). Soud např. nemůže vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, č. 1041/2007 Sb. NSS). [56] Skutkové i právní okolnosti stěžovatelkou uváděných věcí se od nyní projednávané věci zásadně liší. V době rozhodování žalovaného o žádostech o vrácení přeplatků totiž existovala pravomocná rozhodnutí o vyměřeném přeplatku a stěžovatelka proto nemohla mít k tomuto datu evidovány přeplatky v jí požadované výši. Platební výměr, kterým se vyměřuje místní poplatek, není podkladovým rozhodnutím, ale rozhodnutím o stanovení daně, které je samostatně přezkoumatelné správním soudem a které je samostatným exekučním titulem. Platby hrazené v souvislosti s povinností stanovenou platebním výměrem se mohou stát přeplatkem jedině za předpokladu, že došlo k jeho zrušení pro nezákonnost či byla prohlášena nicotnost platebního výměru, případně bylo poplatníkem uhrazeno více, než platební výměr ukládal.” Pro úplnost krajský soud dodává, že kasačním stěžovatelem v uvedené věci byl žalobce a věc se týkala jeho žádosti o nevrácení přeplatku na místním poplatku ze JTHZ.
24. V rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 – 32 (uveřejněném na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že cit.: “[33] V podstatných bodech se na tuto věc vztahují také závěry rozsudků NSS ze dne 9. 3. 2016, čj. 1 Afs 302/2015-41, a ze dne 8. 4. 2016, čj. 2 Afs 320/2015-35, kterými odůvodnil své rozhodnutí krajský soud. Oba zmíněné rozsudky vycházejí z rozhodnutí pátého senátu a spojuje je navíc skutečnost, že platební výměry vůbec vydány nebyly. NSS však nepochybuje o tom, že s ohledem na totožné následky platebního výměru nevydaného i platebního výměru vydaného až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně (poplatku) lze považovat všechny tyto případy za obdobné, a závěry těchto rozsudků jsou proto relevantní i pro nyní řešenou věc. V těchto dvou rozsudcích NSS opět potvrdil možnost přezkoumat vlastní poplatkovou povinnost i v řízení o přeplatku. Argumentaci, podle níž by se v řízení o přeplatku neměla zkoumat existence vlastní poplatkové povinnosti, navíc NSS označil za účelovou, protože stěžovatelka sama právě v řízení o přeplatku vyzdvihovala skutečnost, že ji hmotněprávní poplatková povinnost netíží. Po přezkoumání stěžovatelčiných námitek NSS v obou případech naznal, že by s nimi neuspěla ani v rámci vyměřovacího řízení. [35] Protože v

této věci byla přezkoumána otázka kladená stěžovatelkou, totiž zda jí skutečně vznikla poplatková povinnost na základě obecně závazných vyhlášek, nemohou mít pozdě vydané platební výměry vliv na její poplatkovou povinnost. Jak k okamžiku rozhodování žalovaného, tak v době rozhodování krajského soudu existoval zákonný podklad pro vybrání místního poplatku v podobě obecně závazných vyhlášek. Tím, že platební výměry byly vydány až po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení poplatkové povinnosti, správní orgány pochybily. K chybnému postupu je ale svedl krajský soud, který se ve svých rušících rozsudcích ze dne 18. 7. 2014 zaměřil na to, že podle rozšířeného senátu musejí být platební výměry vydány, pokud o to provozovatel JTHZ požádá, a nezamýšlel se nad tím, že i když lhůta pro vydání platebních výměrů již uplynula, stěžovatelce se již dostalo odpovědi na její pochyby o existenci vlastní poplatkové povinnosti v právě rušených rozhodnutích ve věci přeplatku. Toto pochybení však nemělo za následek újmu na právech stěžovatelky. Řízení o vrácení přeplatku navíc není prostředkem k tomu, aby se poplatník zprostil poplatkové povinnosti. Pozdě vydané platební výměry totiž pouze deklaratorně stvrzovaly existující poplatkovou povinnost; krom toho správní orgány spolu s krajským soudem přezkoumaly zákonnost vybrání poplatku a své závěry řádně zdůvodnily. [36] NSS proto dospěl k závěru, že prekluze práva vydat platební výměry nezpůsobila žádný zlom ve skutkovém a právním stavu v této věci, pokud jde o existenci poplatkové povinnosti stěžovatelky a následné rozhodování o existenci vratitelného přeplatku. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud žádost o vrácení přeplatku podle § 155 daňového řádu zamítly, a krajský soud pak správně zamítl stěžovatelčinu žalobu.“ I v této Nejvyšším správním soudem projednávané věci byl kasačním stěžovatelem žalobce, přičemž věc se týkala zamítnutí žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku za JTHZ.

25. V nyní posuzované věci žalobce třemi žádostmi požádal o vrácení přeplatku na místním poplatku za konkrétně specifikované JTHZ, a to ve výši 80 000 Kč (místní poplatek za JTHZ za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011), ve výši 75 216 Kč (místní poplatek za JTHZ za období od 1. 8. 2010 do 30. 9. 2010) a ve výši 198 721 Kč (místní poplatek za JTHZ za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010). Těmto žádostem správce daně nevyhověl s tím, že ve svých rozhodnutích (výše specifikovaných) popsal důvody, proč měl žalobce (či jeho procesní právní předchůdce) poplatkovou povinnost k místnímu poplatku z JTHZ, a současně ve svých rozhodnutích zřetelně a jasně uvedl, proč u žalobce (či jeho předchůdce) vratitelný přeplatek nevznikl (platby žalobce či jeho předchůdce odpovídaly počtu povolených JTHZ a výše OZV stanoveného místního poplatku za JTHZ za příslušné období). Uvedené závěry pak ve svých rozhodnutích, které jsou napadeny touto žalobou, žalovaný více rozvinul. Je tedy evidentní, že správce daně, tak jako žalovaný, se ve svých rozhodnutích zabýval platební povinností žalobce z hlediska hmotného práva, když oba orgány dovodily, že žalobci platební povinnost vznikla. Jejich závěry jsou pak souladné s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se povinnosti platit místní poplatek za JTHZ (viz výklad uvedený v odstavci 18. tohoto rozsudku).
26. Uvedená rozhodnutí správních orgánů byla vydána v situaci, kdy správce daně veden právním názorem Krajského soudu v Ostravě vyjádřeným v rozsudcích ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 33/2012-46 a č. j. 22 Af 121/2011-113 a č. j. 22 Af 122/2011 – 142, vyměřil žalobci platebními výměry č. 1/2014 ze dne 20. 11. 2014 ve znění ve rozhodnutí o opravě ze dne 15. 12. 2014 č. j. MMPPr/147832/2014/OE/Kl a č. 2/2014 ze dne 20. 11. 2014, č. j. MMPPr/137298/2014/OE/Bi platební povinnost k místnímu poplatku ve výši 278 017 Kč za období od 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 a za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011 ve výši 360 000 Kč, přičemž uvedené platební povinnosti v sobě obsahovaly místní poplatek ve výši

80 000 Kč, 75 126 Kč a 198 721 Kč. Tedy v době rozhodování správních orgánů byla platební povinnost žalobce stanovena platebními výměry. Následně však došlo k jejich zrušení, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pob. v Olomouci ze dne 25. 7. 2017, č. j. 65 Af 12/2016 – 72 z důvodu prekluze práva místní poplatek vyměřit. Uvedená skutečnost však nemohla mít vliv na platební povinnost žalobce. Ve světle výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavírá, že vydané a posléze krajským soudem zrušené platební výměry byly toliko deklaratorního charakteru a stvrzovaly již existující poplatkovou povinnost žalobce (či jeho procesního právního předchůdce). Prekluze práva vyměřit místní poplatek pak nemůže mít vliv na skutečnost, že žalobci poplatková povinnost již vznikla. Otázka předložená žalobcem k řešení již v žádosti o vrácení přeplatku, tedy zda měl či neměl poplatkovou povinnost k JTHZ, byla v řízení o vrácení přeplatku správními orgány vyřešena, a to tak, že platební povinnost k místnímu poplatku žalobce (či jeho procesního právního předchůdce) stíhala a případná pochybnost žalobce o poplatkové povinnosti tak byla odstraněna. Tuto povinnost si žalobce též řádně splnil, když částky místního poplatku připadající na JTHZ na příslušné období řádně uhradil a správce daně tyto platby v souladu s ohlášením žalobce (či jeho procesního právního předchůdce) na zaplacení místního poplatku za JTHZ za konkrétní období též použil.

27. Krajský soud dále považuje za vhodné uvést, že správce daně vede pro každý daňový subjekt osobní účet, na kterém eviduje jeho daňové a platební povinnosti, jejich úhrady nebo zánik, aby tak měl přehled o jeho daňových nedoplatecích nebo vratitelném přeplatku. Vedení této evidence je podrobně upraveno v § 149 d. ř. Tato evidence slouží správci daně k tomu, aby mohl provádět opatření potřebná ke správnému a úplnému splnění daňových povinností daňovým subjektem, jak je stanoveno v § 1 odst. 2 d. ř. Eviduje-li správce daně na některém z osobních účtů daňového subjektu přeplatek daně, musí jej použít způsobem taxativně stanoveným v § 154 odst. 2 až 4 d. ř. Daňový přeplatek vzniká tehdy, pokud úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Tento přeplatek je možno daňovému subjektu vrátit, a to jen tehdy, jde-li o vratitelný přeplatek (§ 154 odst. 2 d. ř.). Postup při vrácení vratitelného přeplatku upravuje § 155 d. ř. V rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31 (uveřejněný na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uzavřel, že při rozhodování o vrácení přeplatku na dani (poplatku) správní orgán nejprve zkoumá, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní/některém poplatku eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s tímto přeplatkem (§ 154 odst. 2 - 4 daňového řádu), tj. ověří, zda se jedná o vratitelný přeplatek. Posuzuje, jestli neexistuje předpoklad, že do deseti dnů dojde k předepsání platební povinnosti (novinka oproti předchozí právní úpravě), dále zda neeviduje on sám nedoplatek na jiných daňových účtech daňového subjektu nebo zda některý z jiných správců daně neuplatnil požadavek na úhradu jím evidovaných nedoplateků téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn a zároveň povinen takový vratitelný přeplatek na základě žádosti daňového subjektu vrátit. Uvedené podmínky musí nastat kumulativně. Pokud však správní orgán dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje nebo že se nejedná o přeplatek vratitelný, žádost o vrácení přeplatku zamítne.
28. V posuzované věci správce daně ve svých rozhodnutích o nevyhovění žádosti o vrácení přeplatku jednoznačně uzavřel, že byly splněny potřebné skutečnosti ke stanovení a výběru místního poplatku s tím, že neeviduje na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek

na místním poplatku za JTHZ za období 1. 8. 2010 do 31. 12. 2010 a za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011, přičemž uvedl, jaký byl předpis místního poplatku a jaké platby žalovaného byly na tuto povinnost použity s tím, že žalovaný ve svých rozhodnutích tyto závěry zopakoval, přičemž tyto závěry pak odpovídají ohláškám žalobce (či jeho procesního předchůdce) o povolení JTHZ, stanovenému poplatku OZV č. 3/2010 a č. 8/2010 Statutárního města Přerov a platbám provedeným žalobcem (či jeho procesním právním předchůdcem). Závěry správních orgánů jsou správné a příléhavé a je tak zřejmé, že vratitelný přeplatek žalobci nevznikl.

29. Žalovaný tak nepochybil, pokud potvrdil rozhodnutí správce daně, kterými byly žádosti žalobce o vrácení přeplatku zamítnuty.
30. Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným, a to ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím.

Závěr

31. Pro nedůvodnost žaloby krajský soud dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

G. Náklady řízení

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 19. prosince 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu